

Kunsten bliver både at skabe identitet og kvalitet i uddannelserne, samtidig med at man bygger på mangfoldigheden.

Fra mig eget vestjyske område kan jeg nævne spændende initiativer som CVU Holstebro omfattende Nørre Nissum Seminarium og Socialpædagogisk Seminarium, fysioterapi, ergoterapi og sygepleje – vel at mærke en amtslig institution – og eventuelt også erhvervsskolerne.

Et sådant koncept passer ikke til en fast model, f.eks. om erhvervsakademier. Det udspringer af, at man i området føler, at nogle af de eksisterende miljøer kan berige hinanden og dermed gøre uddannelserne mere attraktive og skabe et bedre læremiljø, især hvis man sammenkobler det med indhøstning af erfaringer i den omgivende virkelighed, dvs. en opgradering af uddannelserne ved, med et dårligt udtryk, at gøre dem udviklingsorienterede – måske vi skal finde et bedre ord.

Jeg kan også nævne Handels- og Ingeniørhøjskolen i Herning, der satser på et meget erhvervsorienteret studiemiljø, der samarbejder med det omgivende erhvervslivs forskning.

Alt i alt er der mange steder i landet iværksat regionale og lokale initiativer. Og vi har fået nogle medspillere, som vi ikke ville have fået, hvis vi havde startet med at dele landet op i regioner og havde lavet en masterplan for, hvordan udbudet skulle se ud, og hvem der skulle arbejde sammen.

Jeg håber, at debatten i dag betyder, at vi nu pejler os ind på nogle målsætninger og nogle signaler.

I Venstre mener vi, at man bliver nødt til at gå utraditionelle veje, når man skal forene højere kvalitet med decentral udvikling. Vi tror, at det er konstruktivt at udnytte den positive ånd, som frivillige strategiske alliancer og incitamenter fører med sig.

Dér, hvor der kræves mere end samvirke, f.eks. en egentlig fusion, bør vi kortlægge behovet for en lovgivning.

Vi ønsker studie- og læremiljøer, der ikke er for snævre. Omvendt vil vi ikke have sammenlægninger for sammenlægningernes egen skyld, og vi vil heller ikke have tværfaglighed uden faglig kerne og identitet.

Vi deler ønsket om en opgradering af mange uddannelser, men det skal være en opgradering, der uddyber faget, ikke en snobben opad. For sygeplejersker er det ikke mere lægeteori, men at drage nytte af praktisk erfaring om sygepleje. For dansklærere er det ikke litteratur-

teori, men forskningsresultater om læselæringsprocesser.

Vi vil gerne være med til bedre muligheder for merit. Unge skal ikke bruge kræfter på dobbeltuddannelser, hvis de kan bære deres hidtil opnåede kvalifikationer videre i andre forløb. Men i hele meritdiskussionen må vi ikke glemme, at det er vigtigt at lette mulighederne for international merit.

Uddannelserne skal bevare deres identitet, samtidig med at der er plads til forskellige studieordninger. Vi er stærkt imod en tankegang, der gør alting til forskole for næste trin på uddannelsesstigen.

Vi vil ikke monopolisere udbudet af uddannelser. Der må gerne være alternative tilgangsvinkler til f.eks. de nye journalistuddannelser. Omvendt må vi sikre os imod underlødige udbud og rydde op i titelforvirringen, og jeg vil anbefale, at ministerierne sender en løsning af det her dilemma i en gerne hurtigt arbejdende tænkeboks og gerne i forbindelse med det planlagte evalueringsinstitut.

Det første udspil fra Ole Vig Jensen rejste en hed debat om forskningsbaseret undervisning og bachelorbegrebet. På Folketingets Uddannelses- og Forskningsudvalgsudvalgs høring forleden dag om forskningsbaseret undervisning fik vi en alsidig belysning af emnet. For mit eget vedkommende var et par foreløbige konklusioner, at kvaliteten af den leverede undervisning betyder alt for lidt for karrieremulighederne på universiteterne, og at det afgørende ikke er, hvor stor en del af tiden den enkelte bruger på forskning. Det, der betyder noget, er, om uddannelserne som helhed er forskningsbaserede, og at der er et studiemiljø, som gør, at man kommer i berøring med »det akademiske vingesus«, som det blev sagt.

Den nuværende universitetsbachelor har været i krise, siden den blev indført. Universiteterne har gjort den til første del af kandidatuddannelsen. Dens chance, måske den sidste, bliver, at universiteterne får udviklet et afrundet forløb eventuelt kombineret med praktikordningen.

Skal vi i stedet give bachelortitlen til dem, der så hedt begærer den? Hvis der er et reelt problem for de mellemlange uddannelser om anerkendelse i udlandet, er det i orden at indføre begrebet professionsbachelor netop for at præcisere, at her er ikke tale om en universitetsuddannelse, men om en ligeværdig uddannelse, blot med andre kvaliteter.